

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci navrhovatelů:

a) **Terezie Regnardová**, se sídlem Třinec, Náměstí Svobody 526, a b) **Bc. Ladislav Regnard**, se sídlem Praha 1, Opatovická 160/18, o podání navrhovatelů ze dne 12. 8. 2024,

t a k t o :

I. Návrhy obsažené v podání ze dne 12. 8. 2024 **se odmítají**.

II. Navrhovatelé **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Nejvyššímu správnímu soudu bylo dne 12. 8. 2024 doručeno podání navrhovatelů. Z obsahu podání vyplývá, že navrhovatelé se domáhají: 1) zrušení rozsudku „*soudu prvního stupně ze dne 15. 2. 2024, č. j. 22 C 171/2023 - 79*“, zrušení usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 14. 3. 2024, č. j. 22 C 171/2023 - 96, a zrušení „*rozhodnutí*“ Městského soudu v Praze č. j. 25 Co 188/2024 - 118 (navrhovatelé tato rozhodnutí nepřiložili), dále 2) „*zarušení všech křivých obvinění a trestů u nevinného Bc. Ladislava Regnarda*“, 3) „*urychlené obnovení a prodloužení platnosti průkazu řidiče TAXI Bc. Ladislavu Regnardovi s náhradou ušlého zisku*“, 4) zajištění nájemní či podnájemní smlouvy k bydlišti a sídlu firmy Terezie Regnardové na adrese Vendryně 154, a soudního „*rozhodnutí, které by opravňovalo město Třinec k násilnému vstupu do našich nájemních prostor na adrese Náměstí Svobody 526, 739 61 Třinec v roce 2006*“, a konečně 5) osvobození od soudních poplatků.

[2] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval svoji pravomoc ve věci rozhodovat. Podle § 4 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), rozhodují soudy ve správním soudnictví o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, o kompetenčních žalobách, a dále ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda, ve věcech politických stran a politických hnutí nebo o zrušení opatření obecné

povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem. Nejvyšší správní soud je přitom vrcholným soudním orgánem ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví (§ 12 s. ř. s.).

[3] Z obsahu předmětného podání vyplývá, že navrhovatelé se v první řadě dožadují přezkumu rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 a Městského soudu v Praze vydaných v občanském soudním řízení, pro jejichž vedení jsou zákonem povolány nikoli správní soudy, ale soudy v občanském soudním řízení [viz § 7, § 9, § 201 a § 236 a násl. občanského soudního řádu (dále též o. s. ř.“)]. Nejvyšší správní soud ani specializované senáty krajských soudů nejsou věcně ani funkčně příslušné k projednávání opravných prostředků směřujících proti rozhodnutím vydaným v občanském soudním řízení, či postupu soudů v tomto řízení. Nejvyšší správní soud proto není věcně ani funkčně příslušný k vyřízení příslušné části návrhu. Nedostatek věcné a funkční příslušnosti (a tedy i pravomoci) k rozhodnutí o této části návrhu představuje neodstranitelný nedostatek podmínek řízení. Nejvyšší správní soud proto návrh v této části odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[4] Nejvyšší správní soud zvážil také možnost použít speciální ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s., podle něž *domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, soud podání odmítne a v usnesení o odmítnutí návrhu navrhovatele poučí o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu*. V usnesení ze dne 8. 9. 2011, č. j. Na 206/2011-5, Nejvyšší správní soud konstatoval, že se toto ustanovení vztahuje pouze na podání, kterými se „*zahajuje řízení před soudem I. stupně v některé z forem řízení podle občanského soudního řádu, nikoli však na opravný prostředek, který svým obsahem odpovídá některému z opravných prostředků upravených v občanském soudním řádu*.“ Pro tento závěr svědčí nejen znění § 46 odst. 2 s. ř. s., ale i komplementární ustanovení v občanském soudním řádu, a to § 82 odst. 3 o. s. ř., jež zachování účinků podání žaloby do „nesprávné větve“ soudnictví předpokládá v případě, že po odmítnutí tohoto podání bude žaloba (návrh na zahájení řízení) podána ve lhůtě jednoho měsíce. Pokud by zákonodárce zamýšlel, aby účinky podání v „nesprávné větvi“ soudnictví platily i pro opravné prostředky a aby se i na ně použil mechanismus upravený pro řízení podle s. ř. s., užil by jiného, obecnějšího pojmu, a nikoli pojmu *žaloba*. V nyní posuzovaném případě lze podání navrhovatelů považovat v předmětné části za odvolání, respektive dovolání, tedy opravné prostředky podle občanského soudního řádu, a tudíž tento případ nespadá pod situace předvídané ustanovením § 46 odst. 2 s. ř. s.

[5] Nejvyšší správní soud rovněž není povolán k tomu, aby navrhovateli b) obnovoval či prodlužoval platnost průkazu řidiče taxislužby. Podle § 21c odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, platí, že k udělení oprávnění řidiče taxislužby je příslušný správní orgán - dopravní úřad. Také v této části tedy Nejvyšší správní soud návrh postupem podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, neboť nedostatek pravomoci správních soudů v oblasti obnovování či prodlužování platnosti průkazu řidiče taxislužby nelze odstranit.

[6] Konečně, Nejvyšší správní soud není povolán ani k tomu, aby zrušil *všechna křivá obvinění* a tresty uložené navrhovateli b). Soudy ve správním soudnictví nemají pravomoc

pokračování

rozhodovat o vině a trestu za trestný čin. Taktéž nemají pravomoc rušit rozhodnutí vydaná v trestním řízení podle zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). Pokud se navrhovatelé domnívají, že se určité osoby dopustily trestné činnosti, mohou podat státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu oznámení o skutečnostech nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin. Zvrátit rozhodnutí vydaná v trestním řízení pak mohou pouze za pomoci opravných prostředků, které jim k ochraně jejich práv poskytuje trestní řád. K rozhodování o těchto opravných prostředcích však soudy ve správním soudnictví nemají pravomoc. Nejvyšší správní soud proto návrh odmítl postupem podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., rovněž v části týkající se *zrušení křivých* obvinění a trestů.

[7] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že neshledal důvod ani pro postup podle § 7 odst. 5 s. ř. s., neboť žádný z návrhů nespadá do pravomoci soudů ve správním soudnictví.

[8] Akcesorické návrhy na osvobození od soudních poplatků a na zajištění důkazů sdílí osud hlavního návrhu (respektive dílčích návrhů), nebylo tak třeba o nich samostatně rozhodovat.

[9] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud za přiměřeného použití § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. srpna 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu